

man ikke gjennemgaaende har sørget for at sætte dem istand til at opfylde disse Fordringer. Jeg kommer nu til den tredje Fordring, nemlig at Lovforslaget skal være nøie afpasset efter de Forhold, hvorunder det kommer til Anvendelse, og i denne Henseende kan jeg ikke negte, at jeg tillægger Lovforslaget den væsentligste Betydning. Som den ærede Minister har oplyst, var det paa Landsstingets Opfordring, at der i sin Tid fremkom et fælles Udkast til Straffelov for Hær og Flaade. Landsstinget gaa Ministeriet et Alternativ, idet det opfordrede Ministeren til at fremkomme enten med et saadant Fælleslovsforslag eller med to Forslag, eet for hvert enkelt af Børnene. Regeringen valgte det første, og idet Regeringen slog ind paa denne Vej, paatog den sig en Opgave, som efter min Opfattelse er overordentlig vanskelig at løse, og det af to Grunde, væsentligst fordi der gjennemgaaende er en saa stor Forskjel imellem Tjenesten til Søen og Tjenesten til Lands — som her skulde indordnes under fælles Paragrafer — at det er et mere end almindeligt vanskeligt Arbejde at bringe Harmoni ind i de paagældende Straffebestemmelser, og dernæst fordi de Kræfter, der anvendes paa et saadant Arbejde, savner væsentlige Forudsætninger. De Jurister, der udarbejde en militær Lov, ere igjennem Auditorstanden Mand, der foruden deres rent juridiske Dannelse have et nøiagtigt praktisk Kjendskab til alle Hærens Details. Der findes derimod ikke nogen Auditor — ja, jeg tror, at jeg tør sige — ikke nogen eneste Jurist i hele Danmark, der aner, hvorledes det gaar til ombord i et Orlogsskib. Altsaa, alt det praktiske Kjendskab til Livsforholdene ombord i en Orlogsmænd, som maa være væsentlig ledende ved Udarbejdelsen af et saadant Lovforslag, savnes hos den første, ja selv i andre Henseender, den bedste Jurist, som man maatte kunne finde til at udarbejde det. Det foreliggende Lovforslag forekommer mig at give Bekræftelse paa, hvad jeg her har anført. Det er en bitterlig Sag, en Kjendsgjerning, Ingen kan tvivle om, at dette Lovforslag har været Gjenstand for en gjennemgaaende flersidig, omhyggelig Behandling, og naar det dog paa flere Punkter ikke tilfredsstiller, ligger der hert et Bevis for, hvor næsten uoverkommelig vanskelig Opgaven er. For ikke at holde mig blot til Paastandene, skal jeg søge at godtgjøre, hvad jeg har sagt, ved en Undersøgelse, og jeg skal da først tage Straffearterne. Idet jeg forbigaar den almindelige Karakter, som jeg før ytrede Ønske om, at Strafarten skulde have i Militærstanden, skal jeg betragte Arreftstraffen som Grundlag for Straffen ombord. Den mildeste Grad af Arreftstraf er Negtelse af Landlov. Her staa vi ved Noget, som er mindre væsentligt, men som dog kræver en lille Forandring i Affattelsen, naar Kvartearreft skal indrømmes ombord. Det er vitterligt, at naar

et Skib er til Søen i 4 Uger, er det ligegyldigt for en Mand, om han dømmes til Negtelse af Landgangslov i den Tid, og Dommen kan altsaa ikke gaa ud paa denne Straf i et vist Antal Dage, men maa lyde paa Negtelse af Landgangslov saa og saa mange Gange. Det er naturligvis en Formalitet; jeg er ikke Jurist og kjender ikke til, hvorvidt man egenmægtig kan omskrive Lovbestemmelser paa den Maade. Komme vi nu til de egentlige Fængselsstraffe, skulle vi paa dem bygge alle de repressive Foranstaltninger, hvormed vi ville indpæge Mandsskabet paa Søen i Tilfælde af Brud paa Disciplinen og Lignende. Straffen faar større Intensitet gjennem sin Varighed og Formindskelse af Kost, der kan gaa ned til Vand og Brød. Det er altsaa de langvarige Straffe, der skulle bære Frugt i ethvert alvorligere Tilfælde, men Udgangspunktet maa altsaa være, at een Dags Arreft er det Samme i Dag som i Morgen, det Samme paa det ene Skib og paa det andet. Det er imidlertid en Kjendsgjerning, at Arreftstraffen i sit Væsen ombord kan skifte fra Lime til Lime. Den Arreftstraf, som udholdes paa Kjøbenhavns Rhed i lidt køligt Veir, har intet Forstrækkeligt ved sig; Arreften kan da være et ganske lunt og behageligt Opholdssted for en halvdrunken Mand til at sove Rufen ud i. Men komme vi tilføes i stormende Veir, hvor Lugerne luffes, og hvor hele Mandsskabet med Udtagelse af de Vagthavende er i Kvierner, er der en saa kvalende Atmosfære i dette 6 Fod lange, 6 Fod høje og, saavidt jeg erindrer, 1½ Alen brede Rum, at den mest Søsterke kan blive søsyg. Det er en Tilføesstraf, som man ikke har gjort Regning paa, og kommer man til Troperne paa et mindre Skib, s. Ex. en Korvet, hvor jeg har set Arreften ligge temmelig nær ved Maskinen, er der i den tropiske Varme, der om Læ ofte kan være henved 30 Grader, saa hedt, at Arreften bliver en fuldstændig Torturanstalt. Betragte vi nu de voiente Straffe i saadanne Arreftlokaler, Formindskelse af Kost, Vand og Brød o. s. v., bliver Straffen ingenlunde human, men derimod truende for den paagældende Mand's Helbred i Fremtiden, og derfor vil man være meget fristet til at undgaa at bruge den Straffearart. Men dette er ikke det Æneste; det Vanskelige ligger i endnu højere Grad deri, at man i Reglen paa mellemstore Skibe kun har een Arreft og i ganske enkelte Skibe to; paa mange mindre har man endog flet ingen. Altsaa, her findes ikke det Apparat, den Straffebasis, hvorpaa hele Straffesystemet tilføes under almindelige Forhold bygges. Der er som sagt Skibe, hvor vi ikke have nogen Arreft, det højeste Antal, der findes, er to, og i en Fregat findes der kun een, skjøndt der paa en saadan er en Besætning af omvrent 400 Mand. Her er det ikke saa sjældent, at en halv Snæs Mand kunne samtidig forse sig og skulle straffes paa een Gang, og man vil altsaa blive nødt til at lade